

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Matouš 4:1-2 ¹Tedy Duch Ježíše vyvedl do pustiny, aby byl pokoušen od Ďábla. ²A když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl.

When Jesus was led into the wilderness to be tempted, He was led by the Spirit of God. He did not invite temptation. He went to the wilderness to be alone, to contemplate His mission and work. By fasting and prayer He was to brace Himself for the bloodstained path He was to travel. How should He begin His work of freeing the captives held in torment by the destroyer? During His long fast, the whole plan of His work as man's deliverer was laid out before Him. 1SM 227.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.2 Když byl Ježíš veden na poušť, aby byl pokoušen, vedl ho Duch Boží. Nevyhledával pokušení. Odešel na poušť, aby byl sám a rozjímal o svém poslání a díle. Půstem a modlitbou se připravoval na krvavou cestu, kterou měl projít. Jak by měl začít své dílo osvobozování zajatců držených ničitelem v utrpení? Během dlouhého půstu Mu byl předložen celý plán Jeho díla jako osvoboditele člověka.

When Jesus entered the wilderness He was shut in by the Father's glory. Absorbed in communion with God, He was lifted above human weakness. But the glory departed, and He was left to battle with temptation. It was pressing upon Him every moment. His human nature shrank from the conflict that awaited Him. 1SM 227.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.3 Když Ježíš vstoupil na poušť, byl zahalen Otcovou slávou. Byl pohlcen společenstvím s Bohem a to Jej povznese nad lidskou slabost. Sláva od Něj však odstoupila a On byl ponechán v boji s pokušením, které na Něj neustále doléhalo. Tíže konfliktu, který na Něj čekal, se Jeho lidská přirozenost bránila.

Satan saw that he must either conquer or be conquered. The issues of the conflict involved too much to be entrusted to his confederate angels. He must personally conduct the warfare. All the energies of apostasy were rallied against the Son of God. Christ was made the mark of every weapon of hell. DA 116.3

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když neztvídá on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)

Many look on this conflict between Christ and Satan as having no special bearing on their own life; and for them it has little interest. But within the domain of every human heart this controversy is repeated. Never does one leave the ranks of evil for the service of God without encountering the assaults of Satan. The enticements which Christ resisted were those that we find it so difficult to withstand. They were urged upon Him in as much greater degree as His character is superior to ours. With the terrible weight of the sins of the world upon Him, Christ withstood the test upon appetite, upon the love of the world, and upon that love of display which leads to presumption. These were the temptations that overcame Adam and Eve, and that so readily overcome us. DA 116.4

DA – Touha věků 116.4 Mnozí lidé se domnívají, že se boj mezi Kristem a satanem jejich vlastního života nijak zvlášť netýká, a proto se o něj příliš nezajímají. Tento zápas však stále znovu a znovu

probíhá v každém lidském srdci. Nikdy se nestane, že by člověk opustil řady zla a vydal se do služby Bohu, aniž by se setkal se satanovými útoky. Nástrahy, kterým Kristus odolával, známe i my a víme, jak těžké je nad nimi zvítězit. Na Ježíše však doléhaly o to více, oč nás svým charakterem převyšuje. Kristus obtížený břemenem hříchů celého lidstva odolal pokušení chuti, nepodleh svodům světa a lásce k nim ani touze po okázalosti, jež v lidech probouzí pýchu a vede k domýšlivosti. Byla to tato pokušení, která přemohla Adama a Evu a kterým tak snadno podléháme i my. (srv. TV 69.5)

Satan had pointed to Adam's sin as proof that God's law was unjust, and could not be obeyed. In our humanity, Christ was to redeem Adam's failure. But when Adam was assailed by the tempter, none of the effects of sin were upon him. He stood in the strength of perfect manhood, possessing the full vigor of mind and body. He was surrounded with the glories of Eden, and was in daily communion with heavenly beings. It was not thus with Jesus when He entered the wilderness to cope with Satan. For four thousand years the race had been decreasing in physical strength, in mental power, and in moral worth; and Christ took upon Him the infirmities of degenerate humanity. Only thus could He rescue man from the lowest depths of his degradation. DA 117.1

DA – Touha věků 117.1 Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz toho, že Boží zákon je nespravedlivý a nelze jej zachovávat. Kristus měl v našem lidství Adamův pád vykoupit. Adam však v době, kdy na něj zaútočil pokušitel, nebyl poznamenán žádnými následky hřichu. Stál zde tehdy v plné síle dokonalého člověka, a to jak po stránce tělesné, tak i duševní. Byl obklopen slávou zahrady Eden a denně se stýkal s nebeskými bytostmi. V úplně jiné situaci byl Ježíš, když vstoupil na poušť, aby se střetl se satanem. Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva po čtyři tisíce let ochabovaly; Kristus na sebe vzal slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl zachránit člověka z nejhlubšího ponížení. (srv. TV 69.6)

He became subject to temptation, endangering as it were, His divine attributes. Satan sought, by the constant and curious devices of his cunning, to make Christ yield to temptation. 7BC 926.5

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 926.5 Stal se předmětem pokušení, čímž vystavil nebezpečí své božské vlastnosti. Satan se snažil neustálými a podivuhodnými prostředky své prohnatosti přimět Krista, aby pokušení podlehl.

Many claim that it was impossible for Christ to be overcome by temptation. Then He could not have been placed in Adam's position; He could not have gained the victory that Adam failed to gain. If we have in any sense a more trying conflict than had Christ, then He would not be able to succor us. But our Saviour took humanity, with all its liabilities. He took the nature of man, with the possibility of yielding to temptation. We have nothing to bear which He has not endured. DA 117.2

DA – Touha věků 117.2 Mnozí tvrdí, že nebylo možné, aby byl Kristus přemožen pokušením. Potom by býval nemohl zaujmout Adamovo místo a zvítězit tam, kde Adam selhal. Kdyby snad byl náš boj v nějakém slova smyslu těžší než ten Kristův, pak by nám nebyl schopen pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Přijal lidskou přirozenost včetně možnosti podlehnout pokušení. Nemusíme snášet nic, co by nezakusil i On. (srv. TV 70.1)

Christ has entered the world as Satan's destroyer, and the Redeemer of the captives bound by his power. He would leave an example in His own victorious life for man to follow and overcome the

temptations of Satan. As soon as Christ entered the wilderness of temptation, His visage changed. The glory and splendor reflected from the throne of God which illuminated His countenance when the heavens opened before Him, and the Father's voice acknowledged Him as His Son in whom He was well pleased, was now gone. The weight of the sins of the world was pressing His soul, and His countenance expressed unutterable sorrow, a depth of anguish that fallen man had never realized. He felt the overwhelming tide of woe that deluged the world. He realized the strength of indulged appetite and of unholy passion that controlled the world, which had brought upon man inexpressible suffering. The indulgence of appetite had been increasing, and strengthening with every successive generation since Adam's transgression, until the race was so feeble in moral power that they could not overcome in their own strength. Christ, in behalf of the race, was to overcome appetite by standing the most powerful test upon this point. He was to tread the path of temptation alone, and there must be none to help Him, none to comfort or uphold Him. He was to wrestle with the powers of darkness.... 1SM 271.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 271.1 Kristus vstoupil na svět jako satanův zhoubce a Vykupitel zajatců spoutaných jeho mocí. Svým vítězným životem zanechal lidem příklad, který mají následovat a vítězit nad satanovými pokušeními. Jakmile Kristus vstoupil na poušť plnou pokušení, Jeho vzhled se změnil. Sláva a nádhera pocházející od Božího trůnu, která osvětlovala Jeho tvář, když se před Ním otevřela nebesa a Otcův hlas Ho uznal za svého Syna, v němž má zalíbení, byla nyní pryč. Tíha hříchů světa tížila Jeho nitro a Jeho tvář vyjadřovala nevýslovný zármutek, hloubku utrpení, jakou dosud padlý člověk ještě nezakusil. Cítil zdrcující příliv bídy, která zaplavila svět. Uvědomil si sílu požitkářství a bezbožných tužeb a vášní, které ovládaly svět a které na člověka přivolaly nepopsatelné utrpení. Požitkářství se od Adamova přestupku s každou další generací zvětšovalo a posilovalo, až bylo lidstvo morálně natolik slabé, že jej nemohlo vlastními silami přemoci. Kristus měl jménem lidstva nad požitkářstvím v oblasti chuti zvítězit tím, že obstál v nejsilnější zkoušce. Musel kráčet po cestě pokušení sám a bez pomoci, nikdo Ho neměl utěšovat ani podporovat. Měl zápasit s mocnostmi temnoty....

... He was in a barren, desolate wilderness, surrounded with wild beasts. Everything around Him was repulsive, and [that] from which human nature would be inclined to shrink. 1SM 272.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.2 ... Nacházel se v pusté a neúrodné poušti, obklopen divokou zvěří. Všechno kolem Něj bylo tak odpudivé, že by se tomu člověk raději vyhnul.

For forty days He fasted and prayed. Weak and emaciated from hunger, worn and haggard with mental agony, "His visage was so marred more than any man, and His form more than the sons of men." Isaiah 52:14. Now was Satan's opportunity. Now he supposed that he could overcome Christ. DA 118.1

DA – Touha věků 118.1 Čtyřicet dní se postil a modlil. Byl zesláblý hladem a pohublý, unavený a vyčerpaný duševním utrpením, **Izajáš 52,14 (B21)** "tak nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben". To byla příležitost pro satana. Předpokládal, že za těchto okolností Krista nyní přemůže. (srv. TV 70.4)

There came to the Saviour, as if in answer to His prayers, one in the guise of an angel from heaven. He claimed to have a commission from God to declare that Christ's fast was at an end. As God had sent an angel to stay the hand of Abraham from offering Isaac, so, satisfied with Christ's willingness to enter the bloodstained path, the Father had sent an angel to deliver Him; this was the message brought to Jesus. The Saviour was faint from hunger, He was craving for food, when Satan came suddenly upon Him. Pointing to the stones which strewed the desert, and which had the appearance of loaves, the tempter said, "If Thou be the Son of God, command that these stones be made bread." DA 118.2

DA – Touha věků 118.2 Jako by v odpověď na modlitbu přistoupila ke Spasiteli bytost v podobě nebeského anděla. Tvrdila, že ji posílá Bůh, aby Kristu oznámila konec jeho půstu. Jako kdysi poslal Bůh anděla k Abrahamovi, aby zachránil Izáka před obětováním, pověřuje prý i tentokrát svého posla, aby Ježíše osvobodil. Bůh je totiž spokojený s Kristovou ochotou vydat se na cestu plnou utrpení a bolesti. Takové poselství tehdy Ježíš obdržel. Spasitel byl zemdlený půstem, měl veliký hlad. Satan k němu přistoupil, ukázal na kameny roztroušené po poušti, které se podobaly bochníkům chleba, a řekl: **Lukáš 4,3** *“Jsili Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.”* (srv. TV 70.5)